

Sygn. akt III CSK 217/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. K.
przy uczestnictwie S. B. i E. G.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika S. B.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od uczestnika postępowania S. B. na rzecz uczestniczki postępowania E. G. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 24 października 2013 r., Sąd Okręgowy w K. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji stwierdzające nabycie spadku na podstawie ustawy przez wnioskodawczynię i uczestników postępowania po ich matce i stwierdził nabycie spadku przez wnioskodawczynię i uczestniczkę postępowania, na podstawie testamentu własnoręcznego. Sąd Okręgowy, dzielając ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz jego ocenę ważności testamentu, nie podzielił jednak stanowiska, że testament stanowił w istocie zapis i stwierdził, że obejmował on prawie cały spadek i był testamentem.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego, uczestnik jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał istnienia w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołał.

Przedstawione przez niego zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym, w rozumieniu art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c., lecz, jak sam stwierdził, zmierza do uzyskania stanowiska Sądu Najwyższego w kwestii wykładni testamentu w sytuacji istnienia wątpliwości w zakresie jego treści a także roli motywów spadkodawcy w tej mierze. Skarżący nie uzasadnił w żaden sposób tej przesłanki przedsądu: nie wskazał, na tle jakich przepisów prawa zagadnienie powstało, nie przedstawił jakichkolwiek wątpliwości, kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje ani nie wykazał poważnego i istotnego charakteru zagadnienia, wymagającego zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Nie wykazał też istnienia drugiej przesłanki przedsądu, na którą się powołał. Nie wskazał przepisu prawa, który jego zdaniem wymaga wykładni, nie przedstawił

jej zakresu ani jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych jak również nie wykazał konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Okoliczność, że w tej samej sprawie Sądy obu instancji wydały inne orzeczenia w oparciu o dokonanie różnej wykładni postanowień testamentu i innej oceny jego charakteru, nie świadczy o rozbieżnościach w orzecznictwie sądów wynikających z różnej wykładni przepisu prawa, a więc nie uzasadnia przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2003 r. I PK 577/02, OSNAPiUS 2003/15/1).

Nie zostało również wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący nie tylko nie przedstawił żadnego wywodu wskazującego na oczywiste, a więc kwalifikowane, naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji, widoczne od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, lecz nawet nie zarzucił, że takie naruszenie prawa miało miejsce. Brak zatem jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]